

Bilag 1.

København, den 21. November 1917.

Til Folketingets Udvalg, der er nedsat i Anledning af Forslag til midlertidig Lov om Ændring i § 40 i Lov Nr. 104 af 10. Maj 1912 om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke.

Bestyrelsen for „Vinhandlerforeningen for Danmark“ tillader sig herved at rette en Henvendelse til det højtærede Udvalg angaaende den i forannævnte Lovforslag projekterede Forhøjelse af Afgiften, hvorom der her straks skal pointeres, at dens Vedtagelse absolut vil virke saa ødelæggende paa Vinforretningerne, at mange af disse vil komme til at lukke.

Grundet paa Tidernes Ugunst tilstillede Vinhandlerforeningen under 13. September d. A. i Forbindelse med andre i Sagen interesserede Erhverv Indenrigsministeriet den som Bilag 6 til Lovforslaget aftrykte Skrivelse, hvori man ansøgte om, at Afgiften fuldstændig maatte bortfalde, saa længe de ekstraordinære Forhold, hvorunder Forretningerne nu drives, vedvarer. Man betonedede i denne Skrivelse, at den voldsomme Tillægsafgift paa Vin og Spirituosa i Forbindelse med de andre hemmende Foranstaltninger, der var truffene overfor Handelen med stærke Drikke, vilde gøre det uoverkommeligt at bære de Byrder, der allerede den Gang hvilede paa de interesserede Erhverv.

Bestyrelsen for Vinhandlerforeningen var da i den Tro, at Myndighederne vilde stille sig velvilligt overfor dette Andragende, men det fremsatte Lovforslag har i hvert Fald for Vinhandelen været en stor Skuffelse; thi medens Forslaget rummer Lempelser for en Del mindre handlende og Beværtere, maa man gaa ud fra, at ifald Forslaget ophøjes til Lov, vil det for Vinhandlerne betyde en ganske utaalelig Byrde.

Man tillader sig i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at med den enorme Tillægsafgift, der er lagt paa Vin og Spirituosa, vil de Omsætningstal, som Vinforretningerne, om det eventuelt bliver forlangt, kommer til at opgive, og efter hvilke Afgiften efter Forslaget formentlig tænkes fastsat, være ganske misvisende, idet over Halvdelen af Omsætningen repræsenterer den Tillægsafgift, der betales til Staten, og som Vinhandlerne er satte til at vaage over. Man kan i det hele taget ikke tænke sig Muligheden af, at Erhvervene skal belastes med en Udgift i Form af en Ekstraafgift paa den Afgift, som de med betydeligt Arbejde og under fuld Ansvarlighed besørger indkasseret for Staten, og som løber op i meget store Summer.

Bestyrelsen maa ligeledes fremhæve det ganske uretfærdige i at lade en ny Afgift faa tilbagevirkende Kraft; thi hvorledes kan det forlanges, at en Stand skal kunne udrede saadanne Beløb, som der her kan blive Tale om, for Salg, der gaar over et halvt Aar tilbage i Tiden, naar Varesnes Pris i fuldstændig god Tro er fastsat paa Basis af de Skatter og Driftsudgifter, man da havde at regne med.

Vinhandlerstanden er i de sidste 10 Aar stadig blevet bebyrdet med større og større Skatter og kæmper nu med de største Vanskeligheder, af hvilke her skal fremhæves: